

јереј Димитрије Шишкин
ТИХА АПОКАЛИПСА

Зависност у наше време није уско-психијатријски термин, већ дијагноза друштва, које није изгубило веру, али које се одрекло њене силе – начина живота, губитка традиција и моралних норми. Данас верују скоро сви, али је та вера магловита, необавезујућа, вера „за сваки случај“. И што је најтужније, та вера не само да се не супротставља мноштву за-

висности, ако се тако може речи, али не мање опасне како за самог човека, тако и за друштво. То је исти онај блуд, који се шири брзином погубне епидемије. Уопште није метафора када говорим „погубне“. Колико породица руши, остављајући децу ако не потпуним, онда полу-сирочићима, сакатећи њихове душе, формирајући још од детињства изопачену, погрешну представу о породици, о односима

Небесни Весник Радосне Вести сведочи, да је Бог један, у вечној троичној хармонији Оца и Сина и Духа Светога; да је Бог не само Творац него и Отац, то јест најмилији и најближи сродник свих оних који хоће да буду Његови синови; да је Бог као Отац сама битна Љубав, и да је из љубави према роду људском послао Сина Свог јединородног у свет да спасе свет; да душа човечја има већу вредност од свега материјалног света; да постоје безбројне војске ангела у ономе свету, и да оне некад видљиво некад невидљиво, но без престанка, делују на људе у драми овога света; да се праведници по смрти сијају у ономе свету као сунца; да је Син Божји сишао у свет да од људи црви створи људе синове Божје или богове по жељи и милости Очевој. Па праведни Суд Божји. Па васкрсење мртвих. Па живот вечни. И још пуно других ствари, све радоснијих од радосних.

Христос је позвао људе да верују у ту Радосну Вест. Покајте се и вјерујте у Евангелије. То јест позвао их је да верују Њему, да верују у Њега, да верују свакој Његовој речи. Јер нема другог начина за људе да дођу до сазнања истине у најглавнијим питањима живота и бића него да приме на веру речи Онога који је лични сведок небесних и духовних стварности. Или веровати Христу или продужити лутати по мрачној и бурној пучини живота; лутати гатајући и слутећи о обалама и о земљи на крајевима те пучине. Треће није дато у историји људског мравињака до данашњег дана.
свешти Владика Николај

висности, већ се и прилагођава њима тако да ништа не треба да се мења у свом животу. Тако се јавља мноштво „страсних“ вера: вера која помаже у бизнису, која се улагује похотама, властољубљу, самољубљу и гордости... Осим зависности, очигледно погубних и социјално опасних, као што су алкохолизам, наркоманија, зеленаштво, постоје и мање, маргиналне за-

мушкарца и жене. Омладина, необуздано, као помахнитала, развргаћа и обогалајује сопствене душе, не схватајући да ће временом морати да једе горке плодове свог безумља. Јер „плата за грех је смрт“ (Рим. 6:23) – распадање душе. Деловање тог закона може да измени само дубоко и искрено покајање. А покајању тек треба прићи.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДРУГА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - МИРОНОСИЦА
свети Атанасије Атонски, св. муч. Борис и Глеб
св. Атанасије Лубенски, св.муч. Еспер, Зоа, Кириак и Теодул
Мк. 15, 43 - 16, 8, зч. 69; Дай. 6, 1 - 7, зач. 16.

свештеномученик Серафим (Чичаков)

ПРОПОВЕД НА НЕДЕЉУ ЖЕНА МИРОНОСИЦА

Данашњи недељни дан Света Христова Црква је одредила за поштовање сећања на свете жене-мироносице. Ко су биле жене-мироносице? Сви јеванђелисти пре свега наводе Марију, рођену у галилејском граду Магдала, управо ону из које је Исус истерао седам демона. За такво добротинство Марија Магдалина је Господу узвратила ватреном љубављу. Друга мироносица - Марија Јосијина, мајка Јакова и Јосије, следила је за Спаситељем до самог гроба. Син ове Марије, Јаков Алфејев, био је један од 12 апостола. Саломија је била мајка Заведејевих синова, апостола Јована и Јакова. Осим Марије Магдалине и Марије Јаковљеве свети апостол Лука наводи жене-мироносице – Јовану, као и друге, не називајући их по именима (Лк. 24, 10). Ко је била ова Јована? Жена Хузе, Иродовог домоуправитеља коју је Господ такође исцелио. По речима светог апостола Луке међу женама су несумњиво биле Сусана (Лк.8, 1-3) и многе друге које су служиле Христу својим иметком. Наравно,

женама-мироносицама су припале Марија и Марта, Лазареве сестре које су тако ватрено волеле Господа.

Света Христова Црква прославља сећање на све свете, а хришћанима су посебно драге ове жене-мироносице, срећне Христове сапутнице, које Учитељу нису служиле само иметком, већ и радом својих руку, које су Му биле одане свим срцем и страдале заједно с Господом, налазећи се у Његовој близини не само за време путовања, већ и на крсном путу, на Голготи, покрај самог Крста. Сећања на њихову самопожртвованост, на подвиге, на њихову неупоредиву и нежну љубав према Христу, испуњавају срца верујућих људи истом љубављу према Господу и тежњом да Му служе до саме смрти!

Христос није бирао жене-мироносице и није их звао да иду за Њим, као што је звао апостоле и 70 ученика, али су оне саме кренуле за Њим као за јединственим циљем свог обновљеног живота, као за вечном истином, као за

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

својим Спаситељем и Сином Божјим, без обзира на Његово привидно сиромаштво, једноставност и очигледно непријателство према Њему првосвештеника и народних наставника. Саме су напустиле своје домове, послове, имовину и породице и кренуле за Господом, радујући се да бар на неки начин могу бити од користи Христу и Његовој заједници. На крсном Христовом путу ка Голготи само су жене-мироносице плакале и ридале. Господ је чуо вапај жена и обратио им се речима утехе. Шта су морале осећати ове жене пуне љубави стојећи покрај Спаситељевог Крста и видећи сву срамоту, ужас, и напакон, смрт вољеног Учитеља?! Сви ученици су се разбежали од страха, чак и апостол Петар, који је обећао да ће умрети с Исусом и који Га се три пута одрекао, и само су Богомајка, Јован Богослов и жене-мироносице остале покрај самог Крста. Затим су Богомајку однели на рукама, јер се онесвестила, али су Марија Магдалина и друге жене-мироносице, које је гомила одгурнула од Крста, остале овде до самог краја. Кад је Син Божји испустио дух, исте ове жене-мироносице су похитале кући како би припремиле миомирисе и миро, а Марија Магдалина и Марија Јосифина су гледале где је Исусово тело положено у гроб. Отишле су тек кад је пала потпуна тама како би у зору поново дошле на гроб. И због своје усрдности према Сину Божјем, због одлучности да Му укажу почаст приликом погребља, због своје непоколебљиве вере ове свете жене су прве међу људима

добиле потврду о Христовом Васкрсењу и постале су прве и моћне проповеднице као оне које су за то сазнале из уста Анђела.

Дакле, вољене мајке, жене и сестре, пример побожних жена-мироносица је пред нама! Њихов живот је и данас веома поучан за савремене хришћанке. Оне се нису одликовале врлинама док нису упознале Христа; Марија Магдалина је била обитавалиште злог духа, Марта је била пример овоземаљских жеља и светске таштине, али су их божанско учење Спаситеља, чуда Сина Божијег и Христова благодат потпуно препородили.

По угледу на жене-мироносице многе хришћанске жене су се касније живом вером обратиле ка Христу Који се вазнео на небо. У историји хришћанства видимо мноштво мајки и жена, које су заволеле Христово учење и Свету Цркву више него своје угледно порекло, земаљску славу, почаст, богатства, светске насладе, више од родитеља, мужева и своје деце, које су више волеле да умру него да се одрекну Христа и Његових заповести. Знамо чак и такве мајке које су водиле на погубљење за Христа своју децу и с радошћу их давале не жртву људима како би била прослављена у Царству Божијем. Неке су с великом храброшћу и трпљењем шириле Христово учење и просветиле читаве земље. Многе храмове и манастире градиле су благочестиве царице, кнегиње и бољарке.

Света Црква и данас с надом гледа у вас, благочестиве жене и сестре! Ви још увек одржавате веру у вашим породицама и брине-

те се за украшавање и лепоту храма. Али, у наше време има много жена с невиђеним у историји хришћанства усмерењем и стањем духа. Желим да вам ка-

борбу са страстима, толико ће им живот бити лакши и ослобођен мука, недаћа и искушења. Али да би мајка породице могла свето да испуни своје важне обавезе,

„Оштрина“ ријечи се увијек урезује у душу. Али оштрина, која код два ножа, чак, може да буде једнака – код хирурга и код разбојника – може да изазове потпуно различите посљедице. Једна, разрезајући, пропушта свјетлост небеску и топлоту Духа, или изрезајући гној, отсијеца мртвило; друга – безблагодатна оштрина – реже, касипи душу и често је убија.

Оштри су само свети, и само оно што је свето је оштро. Прљави, пак, духови само пародирају оштрину, и много људи у свијету се изоштрава у „изражавању себе“ кроз такву, лакрдијашку оштрину.

архиепископ Јован (Шаховској)

жем нешто о онима које не налазе за себе никакву делатност, које се муче у животу, жале се на досаду и искрено питају свакога: шта да раде, чиме да се баве? Оне признају да немају довољно енергије и здравља и да немају никакве тежње, жеље, дарове и љубав према било чему. Као да немају никаквих обавеза, као да нису кћери својих отаца и мајки, као да нису мајке своје деце и као да нису жене својих мужева!?

Поставља се питање: шта да раде оне које имају на бризи старе родитеље и досађују се? Нека се брину о родитељима и нека им помажу да се припреме за одлазак у загробни живот. Зар то није обавеза, зар то није дело, зар то није служење родитељима, а што је главно – Богу? Шта да раде удате жене? Да чувају оно што зарађују њихови мужеви, да стварају пријатно огњиште мужевима, да васпитавају децу, да чувају у домовима Дух Божји, да буду пример хришћанског живота за млађе и слуге. Колико деца буду припремљена за духовни живот и

потребни су јој познавање вере, искрена вера, схватање љубави Божије, љубав према Богу и нераздвојни живот од Свете Цркве. Оне које немају сопствену децу могу живот посветити туђој деци која су често сиромашна, одбачена, сирота, која често падају у грех због незнања. Неки још питају: где наћи одмор од свакодневних брига и старања? Чудно питање за световног човека! Јер, на свету је измишљено толико разонода и задовољстава, али треба признати да светска задовољства не разонођавају и не пружају одмор, већ доносе само новчани губитак. Несумњиво је да је тако. Зато нека се ове жене и девојке науче истинском животу од ранијих хришћанки, од својих предака, који су покој и одмор налазили у духовном штиву, у молитви, у црквеном животу, у добротинству, у просвећивању народа.

Вољене сестре у Христу, помажите пастирима, служите Господу! Амин.